

Η Αγιομαχία

Μία Κυριακή μετά την περιώνυμη ημέρα της Πεντηκοστής, αδελφοί μου, η Αγία μας Εκκλησία προβάλλει και τιμά σήμερα το σύνολο των Αγίων ολόκληρου του Εκκλησιαστικού βίου, από τους Δικαίους και Προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, έως την Υπεραγία Θεοτόκο, τους Αγίους Αποστόλους, τους Αγίους Πατέρες, τους Αγίους Μάρτυρες και Νεομάρτυρες, τους Ομολογητές και Οσίους, μέχρι και τις μέρες μας. Πρόκειται για τους χοϊκούς εκείνους ανθρώπους, άνδρες και γυναίκες, που έγιναν μέτοχοι των δωρεών του Αγίου Πνεύματος και μέσα από την ζωή της πίστεως, της αγάπης και της μετανοίας, κατέκτησαν την αγιότητα, για την οποία όλοι οι βαπτισμένοι στο όνομα της Αγίας Τριάδος Ορθόδοξοι Χριστιανοί είμαστε προορισμένοι, κατά την προτροπή του Κυρίου *άγιοι γένησθε, ότι εγώ άγιος ειμί*¹

Η ύπαρξη και η τιμή των Αγίων αποδεικνύει ότι η Αγιότητα δεν είναι μια ουτοπία, αλλά μια ρεαλιστική πραγματικότητα. Ασχέτως αν, στην εποχή μας, η Αγιότητα συνδέεται, λανθασμένα, με το παρελθόν του Εκκλησιαστικού βίου και δεν αποτελεί προτεραιότητα ακόμα και για ανθρώπους με σχετική ή συνειδητή πνευματική ζωή, δεν παύει να αποτελεί τον ιερό στόχο και σκοπό της πνευματικής ζωής, ο αγώνας για την κατάκτηση του οποίου, με την Χάρη και την βοήθεια του Θεού, νοσηματοδοτεί και οριοθετεί αυτή την ζωή.

Τα συναξάρια της Εκκλησίας μας είναι γεμάτα από τους βίους των Αγίων της πίστεως, οι οποίοι κατετάγησαν στα Αγιολογικά δελτάρια με συγκεκριμένες, επίσημες Συνοδικές πράξεις. Το σίγουρο είναι πως οι γνωστοί αυτοί Άγιοι, τους οποίους περιβάλλουμε με Εκκλησιαστική τιμή, με Ιερές Ακολουθίες και εορτές, είναι οι λίγοι ή και οι ελάχιστοι μπροστά στα πλήθη των κρυφών Αγίων, εκείνων δηλ. που απέκρυσαν την αγιασμένη ζωή τους από τα μάτια των ανθρώπων ή που ο ίδιος ο Θεός θέλησε να κρατήσει εν κρυπτώ για να τους δοξάσει πολλαπλασίως στην Βασιλεία Του. Γι' αυτό και η σημερινή Σύναξη των Αγίων Πάντων περιλαμβάνει και όσους αγίασαν, αλλά παραμένουν άγνωστοι στα μάτια των ανθρώπων και ένδοξοι στην κρίση του Θεού. Και αυτοί είναι οι περισσότεροι.

Εν τούτοις, η Συνοδική διαγνώμη που απαιτείται, διαχρονικά στην συνείδηση της Εκκλησίας, για την ανάδειξη ενός ευλαβούς ανθρώπου ή ενός Μάρτυρα στο επίπεδο της Αγιότητας, είναι το

¹ Α' Πέτρ. 1,16

ασφαλές κριτήριο το οποίο οφείλουμε όλοι, ως μέλη της Ορθόδοξου Εκκλησίας, να αποδεχόμαστε, καθώς αναγνωρίζουμε ότι, στην Ορθόδοξη πραγματικότητα, οι Συνοδικές αποφάσεις, λαμβανόμενες εν Αγίω Πνεύματι, διατηρούν και κατέχουν το πλήρωμα της αληθείας και της Εκκλ/κής αυθεντίας. Οι αποφάσεις δε αυτές λαμβάνονται πάντοτε, ύστερα από πολυετή και προσεκτική μελέτη, από την συγκέντρωση αξιόπιστων μαρτυριών, κυρίως, όμως, επί τη βάσει της διαχρονικά εκπεφρασμένης και διατηρημένης συνείδησης του πληρώματος της Εκκλησίας, το οποίο είναι το πρώτο που αναγνωρίζει και τιμά έναν άνθρωπο ως Άγιο.

Παρόλα αυτά, στις μέρες μας παρατηρείται το φαινόμενο της Αγιομαχίας, της αμφισβήτησης δηλ. των Αγίων της Εκκλησίας και άρνησης απόδοσης τιμητικής προσκυνήσεως στα πρόσωπά τους, που λαμβάνει είτε καθολικές, είτε μεμονωμένες διαστάσεις. Η πρώτη περίπτωση αφορά τις περισσότερες αιρετικές ομάδες και παραφυάδες, που σαν τα ζιζάνια ξεφυτρώνουν στους θρησκευτικούς κύκλους, με σκοπό την αλλοίωση του Εκκλησιαστικού φρονήματος του λαού, την διαστρέβλωση της πίστης και την δημιουργία οπαδών. Οι ομάδες αυτές απορρίπτουν συνολικά την Ορθόδοξη Θεολογία περί της τιμής των Αγίων, άρα και την προοπτική του Χριστιανού προς την Αγιότητα και τον προσωπικό του αγιασμό. Στην δεύτερη περίπτωση, πρόσωπα και ακραίες τάσεις και ομάδες μέσα στην Εκκλησία ή και στο περιθώριο Αυτής, απορρίπτουν και δεν αναγνωρίζουν συγκεκριμένους Αγίους, αμφισβητώντας την Συνοδικά εκπεφρασμένη γνώμη της Εκκλησίας. Με τον τρόπο αυτό θέτουν εαυτούς υπεράνω της Εκκλησιαστικής Αρχής και ορίζουν οι ίδιοι όρους και προϋποθέσεις που τα συγκεκριμένα πρόσωπα των Αγίων θα έπρεπε να πληρούν και, κατά τη γνώμη τους, δεν πληρούν. «Θύματα» των ακραίων αυτών ζηλωτικών τάσεων των υπερ-ορθόδοξων Χριστιανών, έπεσαν, επ' εσχάτων ο Άγιος Νεκτάριος, Επίσκοπος Πενταπόλεως ο Θαυματουργός και ο Εθνοϊερομάρτυς Άγιος Χρυσόστομος, τελευταίος Μητροπολίτης Σμύρνης, ο Περιβλεπτος.

Και οι δύο περιπτώσεις, αν και κινούνται από διαφορετική αφετηρία, καταλήγουν στην ίδια ακριβώς εκτροπή, την αίρεση της Αγιομαχίας, γεγονός που συνιστά υπερφίαλη και Κανονικά κολάσιμη στάση έναντι της Εκκλησίας και σαφή βλασφημία έναντι των Αγίων. Γι' αυτό οφείλουμε οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί να συντασσόμαστε στο πλευρό της υπεύθυνης Εκκλησιαστικής μας αρχής, η οποία έχει την ευθύνη της πνευματικής μας καθοδήγησης και να απορρίπτουμε τέτοιου είδους Αγιομαχικές πρακτικές, οι οποίες οδηγούν στην αίρεση, δηλ. στην αποκοπή από το Σώμα της Εκκλησίας. Να εκζητούμε δε τις πρεσβείες των Αγίων, αλλά και την ανοχή τους έναντι των πάσης φύσεως Αγιομάχων. ΑΜΗΝ!